

Estera - Comentarii W. McDonald

I. DECRETUL PRIVIND EXPULZAREA LUI VASTI

Deși nu toți cărturarii sunt de aceeași părere în privința identității lui Ahașveroș, cei mai mulți comentatori cred că este vorba despre Xerxes, fiul lui Darius cel Mare. Xerxes a domnit din 486 până în 465 î.Cr.

Nu trebuie să credem că primul ospăț a durat, neapărat, fără întrerupere timp de o sută optzeci de zile. Mai degrabă atâta a durat etalarea bogățiilor glorioasei sale împărății. Probabil în acest răstimp s-au perindat pe la palat cete de nobili din diversele puncte ale vastului imperiu.

Al doilea ospăț a durat șapte zile, la el având acces toți oamenii din Șușan. Cu acest prilej a curs din plin vinul împăratului, servit în vasele de aur, în grădina frumos împodobită a palatului regal (versetul 6 este, probabil, cel mai „colorat” verset din Biblie!). Oaspeților li s-a îngăduit să bea cât le-a poftit inima.

Aflat în stare de ebrietate, Xerxes a poruncit șambelanilor săi s-o aducă pe regina Vasti, care găzduia un alt ospăț pentru doamnele de la palat. Regele voia s-o prezinte participanților la acest eveniment public, pentru ca toți să vadă frumusețea ei. Dacă ținem cont de faptul că, potrivit normelor de decență din Persia acelor vremuri, femeile nu aveau voie să se prezinte în public cu fața descoperită, putem trage concluzia că dacă regina ar fi dat curs ordinului regelui, s-ar fi umilit în fața oamenilor. Și pentru ce? După câte se pare, doar pentru a satisface capriciul regelui, izvorât din mintea-i aburită de alcool. În aceste condiții, regina Vasti a refuzat să fie etalată, atrăgând, în consecință, furia regelui.

Când regele s-a consultat cu sfetnicii săi, aceștia i-au spus că purtarea lui Vasti va constitui un exemplu rău de urmat pentru femeile din toată împărăția. Drept care Memucan a cerut ca Vasti să fie detronată printr-un edict regal care să fie adus la cunoștința locuitorilor întregului imperiu. Conștienți că legea mezilor și a perșilor nu putea fi modificată ulterior, sfetnicii aceștia au propus o măsură atât de drastică pentru a se asigura că Vasti nu va putea reveni la putere și astfel să-i pedepsească.

Fără să chibzuiască, regele a promulgat numaidecât legea propusă de ei, ordonând să fie adusă la cunoștința tuturor provinciilor, în toate limbile vorbite pe cuprinsul imperiului. Totodată s-a emis și legea potrivit căreia fiecare bărbat urma să fie stăpân în casa lui, vorbindu-se limba sa. Dr. J. Vernon McGee a sugerat că Memucan s-ar fi aflat sub papucul neveste-si, acasă la el, drept care a ținut morțiș să se aplice decretul cu pricina pentru a se răzbuna pe soția sa.

II. CUM S-A REALIZAT ÎNĂLȚAREA ESTEREI

Când regele a început să aibă îndoieli cu privire la ceea ce i-a făcut lui Vasti, consilierii săi au propus să fie trimiși slujitori care să caute printre toate fecioarele frumoase din imperiu o tânără care să ia locul reginei Vasti.

Și astfel, alături de tinerele care au fost duse la Șușan în cadrul procesului de selecție, s-a prezentat și Estera, una din fecioarele din capitala imperiului. Estera fusese adoptată de vârul ei, Mardoheu, după moartea părinților ei. Mardoheu era un beniamin, al cărui strămoș, Chiș, fusese dus în captivitate împreună cu Ieconia (2Reg 24:14-16).

Hegai, paznicul haremului, s-a purtat cu deosebită bunăvoință față de Estera, punând la dispoziția ei și a însoțitoarelor ei cele necesare pentru procesul de înfrumusețare, pe lângă porția stabilită. De asemenea, a pus-o împreună cu slujnicele ei, în cea mai buna încăpere din casa femeilor. Ascultând de instrucțiunile lui Mardoheu, ea nu și-a dat în vileag originea etnică. Deși Mardoheu nu putea lua direct legătura cu ea, dispunea de suficiente căi pentru a fi la curent cu progresele făcute de ea în fiecare zi.

Acest curs de pregătire a tinerelor pentru a putea fi prezentate înaintea regelui în dormitorul său a durat douăsprezece luni. Mai întâi, tinerele urmau un tratament de curățire, cu alifii, mirodenii și diverse produse cosmetice. Apoi, când îi venea rândul, fiecare dintre ele putea cere să i se pună la dispoziție tot felul de veșminte, podoabe sau bijuterii. În continuare ea petrecea o noapte cu regele, după care nu-l mai vedea, decât dacă acestuia îi plăcea de ea și o chema pe nume.

Pentru creștin, viața aceasta este un timp de pregătire pentru o perioadă din viitor, când va domni. Curând Domnul își va prezenta biserica fără pată sau zbârcitură sau vreun lucru de felul acestora (Efeseni 5:27).

În loc să pretindă tot felul de podoabe exterioare, Estera a urmat sfatul lui Hagai. Poate că acesta a îndemnat-o să se bizuie pe frumusețea ei naturală. Nu știm exact ce i-a spus. În orice caz, regele a iubit-o pe Estera mai mult decât pe oricare dintre celelalte tinere, alegând-o să-i fie regină și dând un mare ospăț în onoarea ei. Sărbătoarea care a urmat a cuprins probabil și o amnistie sau o scutire de impozite. De asemenea a împărțit daruri, potrivit cu bogățiile sale.

Apoi a avut loc a doua strângere a fecioarelor, poate cu scopul de a mări haremul regelui. Din nou Estera a tăinuit naționalitatea ei iar Mardoheu s-a postat strategic la poarta palatului regelui. Cu acest prilej a aflat el despre complotul ce se punea la cale pentru a-l asasina pe regele Ahașveroș. Mardoheu i-a spus Esterei despre acest complot iar ea, la rândul ei, i l-a comunicat regelui. Asasinii au fost prinși apoi și spânzurați.

Incidentul a fost consemnat, alături de alte evenimente, în cartea Cronicilor împărăției. Dar Mardoheu nu a fost recompensat imediat pentru această faptă. A trebuit să aștepte, dar răsplata era asigurată. Dumnezeu are grijă să noteze toate lucrurile. Herodot, istoricul grec din antichitate, ne informează că trădătorii și rebelii erau pedepsiți pe vremea aceea în Persia prin spânzurătoare.

Cuvintele „După aceste lucruri” presupun că între capitolul 2 și 3 este intercalat un interval de cinci ani. Ultimul personaj important din drama Esterei intră acum pe scenă în versetul 1 - Haman, fiul lui Hamedata. Nu ni se spune de ce a fost promovat, dar evenimentele ulterioare din

cadrul istoriei au relevat că în spatele mâinii regelui se afla Satan. Haman era un agaghit, deci descendent al regilor amaleciților (Agag era la ei un titlu regal). Domnul declarase un război neconținut împotriva lui Amalec (Exod 17:8-16). Cartea Estera ne relatează despre ultima bătălie consemnată din cadrul aceluia război (vezi și 1 Samuel 15:32; 30:1-10; 1 Cronici 4:43).

Din ordinul regelui, lui Haman trebuia acum să i se aducă omagiu ca unuia ce ocupa al doilea loc după Ahașveroș. Dar Mardoheu a refuzat să se plece în fața unui simplu om, mai ales în fața unui amalecit. Frica de Domnul a învins la el orice frică de oameni. Legea lui Moise nu interzicea evreilor să arate respect față de cei înșurătorniciți cu autoritate, dar interzicea expres orice formă de închinare adusă oricui în afară de Dumnezeu. Monarhii orientali adesea pretindeau însă supușilor lor să li se închine. Lucrătorii din preajma lui Mardoheu au încercat să se pună bine pe lângă Haman pârându-l pe Mardoheu că refuză să se închine în fața favoritului regelui. Fiind un om plin de trufie, lui Haman nu i-a căzut deloc bine refuzul lui Mardoheu de a i se închina. În loc să se ocupe de Mardoheu în particular, el a pus în mișcare un plan de anihilare a tuturor evreilor din împărăție!

Haman a început prin a trage la sorți, pentru a afla data cea mai nimerită pentru aducerea la îndeplinire a plănuitei execuții în masă a evreilor. Și, în ceea ce s-ar fi putut părea la prima vedere o simplă coincidență, a reieșit că data cea mai indicată ar fi peste un an. După cum s-a exprimat cineva: „Până și superstiția era legată de spițele roților carului divin.” Dumnezeu a intervenit făcând să iasă la soți această dată de un an, care să asigure suficient timp pentru zădărnicierea planului lui Haman. „Se aruncă sorțul în poala hainei, dar orice hotărâre vine de la Domnul” (Proverbe 16:33). În continuare, Haman s-a înfățișat înaintea regelui, cu o veste falsă despre pericolul extraordinar de mare pe care l-ar prezenta aceștia pentru împărăție. Apoi l-a rugat pe rege să emită un decret care să pecetluiească exterminarea lor. Potrivit legii mezilor și perșilor, ordinul odată emis nu mai putea fi modificat sau retras. Ca un stimulent suplimentar, Haman s-a oferit să verse în vistieria regală - ce fusese mult secătuită cu prilejul pierderilor suferite de rege în campania din Grecia - suma de zece mii de talanți de argint. Ahașveroș a pecetluit cu propriul său inel mandatul de condamnare la moarte a mii de oameni, femeii și copii nevinovați, ce urmau să fie sacrificați pe altarul orgoliului lui Haman. Din versetul 11 s-ar putea deduce că banii strânși de la cei executați ar fi intrat în buzunarul lui Haman.

Porunca, multiplicată în multe exemplare, a fost trimisă în grabă în toate colțurile imperiului, stabilind ziua a treisprezecea a lunii a douăsprezecea pentru aducerea la îndeplinire a acestei atrocități. La palat Ahașveroș împreună cu Haman s-au așezat jos, ca să bea, fără nici o grijă pe lume, dar în cetate s-a lăsat o profundă stare de perplexitate. Irving Jensen comentează pe această temă:

Este semnificativ ultimul enunț din versetul 3: „Dar cetatea Șușan era perplexă” (KJV). Nu numai evreii, ci și ceilalți locuitori de alte origini etnice au reacționat consternați față de acest exemplu de despotism violent ieșit din matcă. Uneori masele sunt greșite, dar nu întotdeauna. În cazul de față avem de a face cu o situație în care regele și funcționarul său de rangul cel mai înalt constituiau o minoritate infimă, complet greșită, dar investită cu puteri aproape nemărginite. Dar toți oamenii - atât popoarele, cât și persoanele individuale - trebuie să nu uite că au de a face cu cea mai înaltă Autoritate care există: Dumnezeu. Decretul regelui a fost apoi emis și afișat, dar Regele regilor avea să aibă ultimul cuvânt.

B. Convorbirea lui Mardoheu cu regina

Populația evreiască a rămas înmărmurită la auzul veștii despre plănuitul masacru. Așa e întotdeauna: când răul ajunge să domnească, oamenii sunt cuprinși de întristare. Mardoheu s-a îmbrăcat cu veșminte de jale și a pornit prin cetate lamentându-se, până când a ajuns la poarta palatului regelui, unde a fost oprit, deoarece nu era voie ca cineva care era îmbrăcat în sac să fie lăsat să se înfățișeze înaintea regelui. Mardoheu știa că el era ținta urii lui Haman. Soarta de care urma să aibă parte poporul său fusese, fără voia sa, cauzată-de el.

Întrucât obiceiurile locului nu-i permiteau Esterei să părăsească palatul, ea a trimis un slujitor cu haine pentru Mardoheu, pentru ca acesta să renunțe la sac și să nu riște să-și piardă viața, fiind văzut astfel de rege. Dar Mardoheu o refuzat să-și ascundă întristarea. Când Katak, slujitorul personal al Esterei, a ieșit în stradă ca să vadă de ce Mardoheu continua să jalească, acesta i-a spus tot ce s-a întâmplat. O copie a decretului vestit în Susa i-a fost înmănat reginei, însoțit de rugămintea de a uza de bunele ei oficii și de poziția privilegiată în fața regelui pentru a mijloci pentru poporul ei.

Drept răspuns, Estera i-a amintit lui Mardoheu că oricine se înfățișa nechemat înaintea regelui era pasibil de condamnarea la moarte, dacă regele nu-i întindea sceptrul de aur. În plus lucrurile erau și mai complicate prin faptul că Ahașveroș n-o chemase la el de treizeci de zile, ceea ce ar fi putut indica nemulțumirea lui față de Estera.

Răspunsul pe care i l-a dat Mardoheu Esterei a mers direct la esența problemei: Când vor fi omorâți evreii, nici Estera nu va scăpa, deși este regină. Dacă refuza să intervină în acest punct critic, se va ridica altcineva care va izbăvi poporul Său, dar ea va fi nimicită. Și cine știe dacă nu cumva tocmai pentru a avea prilejul de a-și salva poporul fusese ea elevată la rangul de regină. Cuvintele din versetul 14 ar trebui să constituie un îndemn și o atenționare pentru fiecare dintre noi: „Și cine știe dacă nu pentru un timp ca acesta ai ajuns la împărăție?” Deși foarte puțini dintre noi vom ajunge vreodată în poziția Esterei, fiecare credincios are de jucat un rol esențial în tabloul lucrării lui Dumnezeu aflată în continuă desfășurare.

După ce s-a decis ce avea să facă, Estera i-a instruit pe toți evreii să postească trei zile alături de ea, urmând ca apoi ea să se înfățișeze înaintea regelui.

Matthew Poole comentează pe marginea memorabilelor și eroicelor cuvinte ale Esterei: „Dacă va fi să pier, voi pieri”:

Deși s-ar putea să mă expun unui mare și evident pericol, având în vedere cât de limpede este legea în privința aceasta și cât de greu e să prezic cineva cum va reacționa regele, luând în considerare și neobișnuita asprime manifestată față de predecesorul meu Vasti, totuși, în loc să-mi neglijez datoria mea față de Dumnezeu și față de poporul Său, mă voi duce înaintea regelui, bizuindu-mă cu voieșie și deplină încredințare pe mila și îndurarea lui Dumnezeu, crezând că El mă va păzi și-mi va da izbândă.

Atitudinea pe care trebuie s-o aibă creștinul în împrejurări dificile, când trece prin încercări, nu are voie să fie una de fatalism, ci de optimism, în special în apropierea sa de tronul harului pentru a primi ajutor în vremuri de restriște. Nouă ni s-a asigurat un acces liber la tronul de har,

de care ne putem apropia cu curaj și încredere deplină. Sceptrul iertării lui Dumnezeu ne-a fost întins la Calvar. „Să ne apropiem deci cu deplină încredere de tronul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, ca să ne ajute în vremuri de nevoie" (Evrei 4:16).

A. Rugămintea Esterei și furia lui Haman

A treia azi, după ce s-a încheiat ospățul, Estera s-a îmbrăcat cu veșmintele regale și, făcându-și curaj, s-a înfățișat înaintea regelui Ahașveroș neinvitată. Realizând că numai o chestiune extrem de importantă ar fi determinat-o pe regina sa să-și riște viața, regele i-a întins Esterei spectrul de aur, garantându-i siguranța. De asemenea a promis că-i va acorda cererea, dându-i până la jumătate din împărăția sa (o figură de stil prin care voia să spună că-i va da tot ce a cerut, în anumite limite rezonabile). Cristos întinde sceptrul Său de har oricărui necredincios care vine la El cu pocăință și credință (vezi Ioan 6:37b). Pentru credincios sceptrul de aur este întotdeauna întins (vezi Evrei 10:22).

În acest punct Estera nu a făcut altceva decât să-i invite pe rege și pe slujitorul său cel mai apropiat, Haman, la banchet (este al patrulea banchet despre care citim în această carte). În timpul mesei, regele a încercat din nou să afle ce-și dorește regina. Și de data aceasta Estera a temporizat, rugându-i pe Ahașveroș și pe Haman să participe a doua zi la un nou banchet, prilej cu care va da în vileag chestiunea ce o preocupa. Părerile cercetătorilor diferă în privința motivului pentru care Estera a programat aceste două amânări, înainte de a-și face cunoscută cererea: (1) Poate că a dorit să aibă timp suficient ca să intre în grațiile regelui, întrucât se pare că fusese ignorată un timp de acesta (vezi notele asupra fragmentului 4:10-12); (2) În ambele ocazii nu a găsit curajul necesar pentru a-i spune regelui ce o apăsă; (3) ea a vrut să creeze o stare de suspans, pentru a-i putea transmite regelui cât de vitală era pentru ea chestiunea ce urma să-i prezinte, faptul că nu era doar un capriciu; (4) a dorit să-l determine pe Haman să se îngâmfe, pentru ca acesta să fie luat pe nepregătite, fiind demascat în toată hidoșenia sa de asasin. E posibil ca fragmente din toate elementele prezentate mai sus să fi jucat un rol în strategia Esterei.

Plin de mândrie și bună dispoziție, Haman a plecat de la banchet. Dar, când a dat peste Mardoheu la ieșirea din palat, s-a umplut de indignare. Totuși nu a recurs la nici un act de violență. Apoi și-a convocat prietenii și pe soția sa Zereș, enumerând toate lucrurile favorabile care i s-au întâmplat. Singurul nor care întuneca orizontul său era evreul acesta încăpățânat! Soția sa l-a sfătuit să dea ordin să se construiască o spânzurătoare de cincizeci de coți (aproximativ 22 m) pe care să-l roage pe rege să permită să fie spânzurat Mardoheu. Haman a fost încântat de sfatul soției și imediat a dat ordin să se ridice spânzurătoarea.

B. Umilirea lui Haman și cinstirea lui Mardoheu

Pe când Haman dormea, Dumnezeu l-a ținut treaz pe Ahașveroș, pentru ca să poată zădărnici odiosul plan. Negăsind altceva mai bun de făcut în timpul insomniei sale, regele a poruncit să i se citească din cronicile domniei sale. Printr-o „coincidență" divină, porțiunea care i-a fost citită conținea relatarea tentativei asasinării sale, ce fusese dată în vileag de Mardoheu. După cercetările de rigoare, s-a constatat că nici o recompensă nu i s-a dat lui Mardoheu pentru această faptă nobilă.

Este bine să observăm ceea ce J. G. Bellet numește: „minunata împletire de împrejurări cu care suntem confrunțați în această istorie. Astfel avem un nivel principal al intrigii, străbătut de alte nivele secundare, un fel de „roțițe angrenate în cadrul altor roțițe", circumstanțe care depind de alte circumstanțe, toate funcționând conjugat pentru ducerea la îndeplinire a minunatelor planuri ale lui Dumnezeu". Domnul este perfect stăpân pe situație.

Se poate deduce din text că în dimineața acelei zile Haman s-a prezentat la rege pentru a-i propune să-l spânzure pe Mardoheu. Dar, nu știu cum s-a făcut că tocmai atunci regele a simțit îndemnul de a-l recompensa pe omul care îl salvase de la asasinare. De îndată ce s-a înfățișat Haman înaintea sa, regele i-a pus o întrebare cu caracter general: „Ce trebuie făcut pentru omul pe care regele dorește să-l cinstească?" Crezând că a venit, în sfârșit, clipa cea mare pentru el, Haman a sugerat să se organizeze cea mai fastuoasă paradă posibilă, în cadrul căreia omul respectiv să fie copleșit de onoruri doar cu puțin mai mici decât cele acordate regelui, în plus, Haman a propus ca un crainic să strige în timp ce alaiul va defila prin cetate: „Așa se face omului pe care regele dorește să-l cinstească!". Îndată Ahașveroș i-a poruncit lui Haman să acorde toate aceste onoruri nu asupra lui Haman, ci asupra evreului Mardoheu! Și astfel Haman a ieșit de la rege, pentru a vesti tuturor că cel dușmănit de el, căruia îi dorea moartea, este, de fapt, omul pe care regele ține cu tot dinadinsul să-l onoreze. Mândria merge înaintea pierzării și un duh de trufie înaintea căderii (Proverbe 16:18).

În vremea noastră există un Om pe care Regele este încântat să-L onoreze - Domnul Isus Cristos. Dumnezeu a decretat ca orice genunchi să i se plece și orice limbă să-L declare Domn, spre slava lui Dumnezeu Tatăl (Filipeni 2:10,11).

Complet dărâmat în sufletul său, Haman s-a retras la locuința sa, comunicându-le membrilor familiei și prietenilor lucrurile ciudate care i s-au întâmplat. Soția sa și prietenii înțelepți au tălmăcit aceste evoluții ca pe o victorie a evreului Mardoheu și o înfrângere a lui Haman. Între timp însă a sosit timpul ca Haman să se prezinte la banchetul organizat de Estera.

C. Acuzația Esterei și executarea lui Haman

Al doilea banchet al Esterei s-a dovedit a avea ramificații ce aveau să zguduie întreaga împărăție, începând cu casa lui Haman. La cererea regelui, Estera și-a prezentat, în cele din urmă, doleanța, cerând să fie cruțată viața ei și a poporului ei, ce fusese condamnat la moarte. Dacă decretul ar fi implicat doar vânzarea lor ca robi, a arătat Estera, poate că nu ar fi cerut nimic de la rege, „deoarece necazul nu ar fi fost destul de mare pentru a justifica deranjarea regelui" (v. 4 NASB). Dar situația evreilor era cu mult mai gravă, ceea ce o obliga să acționeze.

Cuprins de indignare, regele a întrebat cine a îndrăznit să pună la cale un complot atât de mârșav împotriva conaționalilor Esterei. Înțeleaptă, regina Estera avusese grijă să-l invite din timp pe Haman pentru a fi de față tocmai atunci când se va formula această întrebare. Privindu-l în față, Estera a răspuns că vinovatul este „Haman, răul acesta!" Și cu aceasta a fost dat în vileag adevăratul caracter al lui Haman. Cuprins de o furie fără margini, Ahașveroș a ieșit în grădina palatului. Se prea poate ca să-l fi muștrat cugetul, când și-a adus aminte că și el a jucat un rol în declanșarea acestui teribil plan de exterminare a evreilor, prin faptul că l-a aprobat. Regele și-a dat seama că situația s-a întors împotriva sa, contrar așteptărilor.

Tremurând de groază că-și va pierde viața, Haman s-a aruncat înaintea reginei Estera, cerșindu-i viața. Tocmai atunci a revenit în sală regele, care a interpretat gestul ca pe o agresiune sexuală a soției sale. Din acea clipă soarta lui Haman a fost pecetluită. Fără ca regele să fi rostit vreun cuvânt, slujitorii săi au acoperit fața lui Haman, semn ce prevestea iminența executării. Unul dintre ei i-a amintit regelui că Haman tocmai înălțase o spânzurătoare, la care regele a poruncit ca Haman să fie spânzurat pe ea. Și astfel Haman a ocupat locul pe care i-l rezervase lui Mardoheu pe spânzurătoare, culegând astfel exact ceea ce semănase. Apoi mânia regelui a fost potolită.

D. Promovarea lui Mardoheu și izbăvirea evreilor

Casa lui Haman i-a fost dăruită Esterei, Mardoheu preluând postul pe care-l ocupase acesta.

Haman a fost astfel înlăturat, dar planul său nimicitor își urma neabătut cursul. Din nou Estera s-a înfățișat înaintea regelui neinvitată, nepăsându-i de ce i se va întâmpla, sfidând chiar moartea, pentru a cere, cu lacrimi fierbinți, cruțarea vieților conaționalilor ei. Din nou sceptrul harului i-a fost întins. Versetul 3 ne prezintă esența apelului ei, pe când în versetele 5 și 6 găsim cuvintele propriu-zise rostite de ea. Estera i-a cerut regelui să fie anulat decretul de exterminare a evreilor. Dar, după ce i-a amintit Esterei ce făcuse deja pentru ea, regele a îngăduit ca regina și Mardoheu să redacteze un alt decret prin care să fie contramandat primul.

Au fost chemați scribii regelui și Mardoheu le-a dictat textul altui edict prin care evreilor li se dădea dreptul de a se apăra împotriva celor care doreau să le ia viața. Apoi, fără să se mai piardă nici o clipă, noua lege a fost adusă la cunoștința locuitorilor din toate colțurile împărăției, în acest sens fiind trimiși „alergători, călări pe cai și catări născuți din iepe” (Editia Azimioară, n.tr.). Cu cât mai important este ca vestea răscumpărării omului de sub puterea răului să fie diseminată pe tot cuprinsul domeniului Satanei, cu toată perseverența și iuțea de care suntem în stare!

După ce a lepădat îmbrăcămintea din pânză de sac, Mardoheu a părăsit palatul, îmbrăcat în straie alese. Evreii s-au umplut de bucurie când au auzit ce întorsătură au luat evenimentele, pe când ceilalți locuitori s-au umplut de groază. Nevoind să fie considerați dușmani, mulți neevrei s-au convertit la credința iudaică cu acest prilej.

E. Distrugerea dușmanului și inaugurarea sărbătorii Purim

Când a sosit ziua de pomină, adică a treisprezecea zi a lunii a douăsprezecea, evreii s-au strâns la un loc în cetățile în care locuiau, nimicindu-i pe dușmanii lor. Chiar prinții și dregătorii i-au ajutat pe evrei deoarece s-au temut de Mardoheu, care ocupa acum locul al doilea în ordinea puterii din întreaga împărăție.

Numai în capitala imperiului au fost omorâți cinci sute de oameni, împreună cu cei zece fii ai lui Haman. Când i s-a adus regelui vestea aceasta, el și-a dat seama că în restul împărăției măcelul trebuie să fi fost și mai mare. Estera a solicitat ca evreilor să li se dea încă o zi la Șușan pentru a anihila ultimele focare de antisemitism, în consecință, au fost uciși alți trei sute de oameni. De asemenea a cerut ca trupurile celor zece fii ai lui Haman să fie spânzurate în public.

În provinciile regelui evreii au ucis șaptezeci și cinci de mii, dar nu au luat pradă de la dușmanii lor. Prin asta demonstrau că singurul lucru care îi preocupa era să se apere, nu să profite de împrejurările favorabile lor pentru a se îmbogăți.

Evreii din provincii au organizat un mare ospăț în a paisprezecea zi a lunii, pe când cei din Șușan au celebrat pe ziua de cincisprezece a lunii. Aceste zile au marcat începutul sărbătorii Purim. Termenul Purim (Purim este un substantiv ebraic în forma de plural, însemnând „sorti.”) provine de la „Par” - sortul pe care l-a aruncat Haman (3:7). Ulterior Mardoheu a decretat ca atât ziua de paisprezece, cât și cea de cincisprezece să fie respectate de evrei ca sărbătoare. Asemenea marilor sărbători din trecut, noul praznic trebuia celebrat anual, ca prilej de amintire pentru generațiile ulterioare despre felul miraculos în care a fost izbăvit poporul evreu.

Se pare că tuturor evreilor le-au fost adresate două scrisori, în care li se poruncește să celebreze sărbătoarea Purim - prima în versetul 20 și a doua în versetele 29-32. Cartea la care se referă versetul 22, a fost probabil cronică împărăției (cf. 2:23; 6:1; 10:2).

V. ÎNĂLȚAREA LUI MARDOEHEU

Cartea Estera se încheie cu înălțarea lui Mardoheu. Promovările sale sunt enumerate alături de realizările lui Ahașveroș în cartea cronicilor regilor Mediei și Persiei. Cari Armerding își încheie volumul asupra Esterei cu următoarele cuvinte:

Faptul că nu ni se spune nimic despre moartea sa este foarte ieșit din comun, deoarece istoria celor mai mulți oameni se încheie cu un fel de necrolog. Dar nu și în cazul lui Mardoheu. Astfel în mintea noastră este sădită impresia unuia care trăiește la nesfârșit. „Cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac” (1 Ioan 2:17).

Mardoheu a urmărit binele poporului său. Spurgeon aplică slujba sa la creștini:

Mardoheu a fost un patriot adevărat și, fiind înălțat la funcția de rangul cel mai înalt sub Ahașveroș, s-a folosit de această eminență pentru a promova prosperitatea Israelului. În această privință el a fost un tip al lui Isus, care, de pe tronul slavei Sale, nu își urmărește interesele proprii, ci își exercită puterea în folosul poporului Său. Ce bine ar fi dacă fiecare creștin ar fi un Mardoheu în biserică, străduindu-se după puțința sa să promoveze propășirea ei! Unii au fost așezați în poziții de afluență și putere. Fie ca aceștia să-L onoreze pe Domnul lor în locurile înalte de pe acest pământ, mărturisindu-L pe Isus înaintea oamenilor mari. Alții dispun de un lucru cu mult mai bun, și anume o părtaşie strânsă cu Regele regilor. Fie ca aceștia să-i susțină zilnic în rugăciune pe cei slabi din poporul Domnului, pe cei supuși îndoielilor, pe cei încercați de ispite și pe cei nemângâiați.

clickbible.org